

Barthes. Het maakt elke opvoering, elke weergave, elke beluistering, elke herhaling verschillend. Het lichaam van de fluitist in 'one, two, many' is een klankkast. De geluiden van zijn in- en uitademende lichaam zijn integraal deel van de compositie. Zijn lichaam is deel van zijn instrument. Het lichaam van de sprekerster in het tweede deel van de film is een klankkast. Het registreerde niet alleen de geluiden van de opnames van de colleges van Barthes, het dient ook om de woorden van haar verhaal de ruimte in te lanceren. Het lichaam van Manon de Boer, aan wie die woorden gericht zijn, is een klankkast. De lichamen van Edvardsen en de Boer zien we niet, maar we horen ze wel resoneren in de ruimte van het beeld. De lichamen van de zangers en van hun publiek in het derde deel zijn klankkasten. Ze dienen om geluiden te creëren en te registreren. De een is voorwaarde voor de ander: ze zijn deel van hetzelfde proces dat de muziek tot leven brengt.

Al die lichamen samen (al die lichamen waarover Barthes de vraag stelt: "Comment vivre ensemble?") zorgen voor evenveel en even verschillende herhalingen van dezelfde ervaring. Ze bestaan door en overstijgen tegelijk elke persoonlijke intentie. Dat is wat percussioniste Robyn Schulkowsky bedoelt als ze in 'Think about Wood, Think about Metal' spreekt over haar "unfinished instrument". Ze kan hetzelfde zeggen van elke compositie, elke uitvoering, elke luisterervaring: altijd onaf. In die openheid van haar muziek en van haar componenten ontstaan al haar mogelijkheden. Het haalt het geluid "out of the box". Het is op die manier dat Cage volgens Schulkowsky de muziek wil bevrijden, dat hij zoekt naar "a space for sound that didn't push us as listeners". Het is op die manier – door haar publiek niet te pushen – dat Manon de Boer erin slaagt om deze